Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: På posten kr. 3: 50. Lösn. 20 öre.

N:r 17 5 Sept.	REDAKTÖR: JOH. GUSTAFSSON.	Årg. 25 1921.

Tänk på Gud.

På snabba vingar flyger tanken. Vida omkring far den. Lätt tämjes den icke. Den låter sig icke snart lösgöras och icke heller lätt bindas. Händerna syssla med vissa ting, medan tanken arbetar med något annat. Kroppen placeras i arbetsrummet, i kyrkan eller vänkretsen, och tanken far samtidigt ut på sina irrfärder. Likt örnen höjer den sig över småtingen i världen eller ock finner den sin tillfredställelse i jorden och smutsen. Tanken är ett träd på gott och ont.

Den tanke, som ilat genom vår inre värld en gång, kommer gärna åter. Låta vi den ofta passera, rinner den snart fram som floden i sin fåra och det kan vara mödosamt nog att vända dess ström.

Tanken ser ingen. Ingen vet, vad i människan är. Men intet är fördolt utan för att uppenbaras. Den som tror sig kunna göra vilka tankar som helst till sitt dagliga sällskap, utan att samtiden skall märka det, bedrager sig själv. Uttrycket, »Säg mig med vem du umgås, och jag skall äga dig, vem du är», besannas också här.

Tankens hemvist är verkstaden där ord och handling danas. Handlingen icke blott danar vår karaktär, utan den uppenbarar även, hurudan den redan är.

Vad du således tänker, det är du. Huru vaksamma böra vi därför icke vara över våra tankar!

I allmänhet tycka vi mycket om att tänka. Det är vårt käraste sällskap. Men vad tänka vi på? När vi äro riktigt obundna och få tänka på vad vi vilja, vad sysslar då tanken med? Det är en icke oviktig fråga.

Tänk på din skapare i din ungdomsdag, säger den vise. (Pred. 12: 1) Den inspirerade sångaren från gamla testamentets tid säger:» Jag ihågkommer Gud på mitt läger, under nattens väkter tänker jag på dig». Och resultatet blev jublande fröjd, en helgad karaktär och en oöverträffad sångsamling åt eftervärlden. (Ps. 63: 6, 7).

Bevara ditt hjärta med all flit! Öppna icke dess portar för det, som orenar din själ, förstör din karaktär och gör dig olycklig för tid och evighet. Bästa sättet att utestänga det onda är att helt uppfyllas med det goda. Tänk därför på Gud.

A. Henriksson.

Lär mig vara tacksam.

Lär mig tacka för allt, o, min frälsare blid,
Lär mig tacka för sällhet och ljus,
Lär mig tacka för solsken för glädje och frid.
Lär mig tacka för vindarnas sus.

Lär mig tacka för tider, som re'n flyktat bort,
Lär mig tacka för solljus och vår.
Lär mig tacka för glädjen, om än den var kort.
Lär mig tacka för dagen, som går.

Lär mig tacka för storm, som har skakat mitt tjäll;
Lär mig tacka för molndiger tid.
Lär mig tacka för lycka, som gjort mig så säll
Lär mig tacka för frid under strid.

Lär mig tacka för stunder jag kämpat med nöd,
Lär mig tacka för iskylda bröst.
Lär mig tacka för hjälp till mitt dagliga bröd
Lär mig tacka i sommar och höst.

Lär mig tacka, o Gud, för all oförskylld nåd,
Lär mig tacka för allt du beskär.
Lär mig tacka, o Gud, för din dagliga vård,
Lär mig tacka för stund, som nu är.

Lär mig tacka för hälsa, för kraft, som du gav,
Lär mig tacka för lidandets stund.
Lär mig tacka, att farkosten ej gått i kvav.
Lär mig tacka för fridens förbund.

Lär mig tacka för frälsningens urgamla guld
Lär mig tacka för klippfasta stöd.
Lär mig tacka för allt, o min frälsare huld,
Lär mig tacka i liv och i död.

C. R. LUNDBERG.

Parti av Gunnarn i fågelperspektiv.

Från en färd i Lappmarken.

Av *Bruno Nyström.*

II.

Dorotea är en socken på 30 kvadratmil, där Missionsförbundet för ett par år sedan upptagit verksamhet genom att på kyrkplatsen stationera pred. Bror Backman. Förbundet äger där ett hus, Missionshemmet, med en trevlig missionssal i övre våningen och bostad för predikanten på nedre botten. Men han sitter där inte som kyrkoherde och väntar på folk, ty då finge han måhända vänta, utan han far ute i byarna och predikar här och var. Jag följde honom ett par tre dagar, och det var nya erfarenheter för mig. Det gäller att bryta bygd här, att komma in i byarna och skaffa sig förtroende hos folket. Kanske går det inte ens att få härbärge och mat utan att betala för sig, åtminstone de första gångerna. Prästerskapet i Lappmarken intar en mycket förstående ställning till vårt arbete. Överallt i byarna stå skolhusen öppna för våra predikanter, och i brist på bättre äro de bra att ha. Motstånd kan dock möta och det från sådana, som väl hava nit men icke visligen. Ett exempel av det kostligare slaget må räddas undan glömskan. Det hände den söndag jag var i D. Broder B. och jag cyklade redan på lördagskvällen till en by för att predika. Dagen därpå for B. till en annan by, under det jag stannade kvar för att predika på samma plats en gång till. På det sättet blev jag ej direkt vittne till vad som hände. När B. kom fram till skolhuset, där han skulle predika, satt en f. d. folkskollärare vid orgeln, en man, som hela tiden ivrigt motarbetat B. En psalm sjöngs, och så steg läraren upp i katedern och började gudstjänsten efter statskyrklig ritual, varefter han omedelbart predikade en och en halv timme, begagnade tillfället att sträcka upp åhörarna för deras nyfikenhet att vilja höra B. predika. Efter mötet lyste B. på ett nytt möte till e. m., eftersom tiden nu var gången. Då reste sig en av åhörarna och sade ifrån helt rättframt: »Det här var fult gjort av skollärar'n, det får han inte göra om!» Livliga instämmanden från åhörarna! Så kan det gå till ibland även här uppe. Man skulle annars tro sig vara i den schartauanska delen av vårt land.

Häruppe fick jag lära mig, hur

tungt det är att predika, då man icke har några bedjande åhörare framför sig. Bed för den som talar, ty därigenom banar du väg för ordet mer än du själv anar!

*

Vilhelmina på nära 90 kvadratmil och Stensele på omkring 60 voro de socknar jag sedan besökte. I Vilhelmina ha vi ända sedan K. J. Gustafssons tid ett trevligt missionshus med ett alldeles utmärkt läge. I hela denna stora socken har Förbundet ingen enda missionsarbetare anställd för det helg använt även om en vanlig söndag.

Midsommarhelgen är en sådan där stor kyrkhelg, även om man försäkrade mig, att det i år var mindre folk än vanligt på kyrkplatsen i Vilhelmina. Kyrkhelgen är annars en tid, då folk går man ur huse för att samlas på kyrkplatserna eller vid lappkapellen. Då skall allt möjligt ombestyras, bröllop, barndop, begravningar, affärer m. m. Då är det ock lämpliga tillfällen att samla folk kring Guds ord. Mången har kanske ej hört ett Guds ord på månader. Vi hade flera möten

Vy av Stensele kyrkoby.

närvarande, medan Stensele, som ju är betydligt mindre, har två av Förbundets missionärer, nämligen J. Öman och Aug. N. Bäckström. Det är att hoppas, att vi snart åter kunna stationera en man i Vilhelmina. På kyrkplatsen, som själva samhället kallas, behövdes ock en predikant, och vår församling på platsen är betänkt på att med snaraste kalla en, blott rätta mannen funnes till hands.

Karaktäristiska för Lappmarken äro de s. k. kyrkhelgerna. Dit räknas i första hand våra stora helger, då mycket folk samlas, men i det lappländska språkbruket förekommer ordet helg även om en vanlig söndag.

Midsommarhelgen är en sådan där stor kyrkhelg, även om man försäkrade mig, att det i år var mindre folk än vanligt på kyrkplatsen i Vilhelmina. Kyrkhelgen är annars en tid, då folk går man ur huse för att samlas på kyrkplatserna eller vid lappkapellen. Då skall allt möjligt ombestyras, bröllop, barndop, begravningar, affärer m. m. Då är det ock lämpliga tillfällen att samla folk kring Guds ord. Mången har kanske ej hört ett Guds ord på månader. Vi hade flera möten i helgen och de voro i allmänhet väl besökta och goda.

En kyrkhelg till fick jag vara med om, nämligen i Gunnarn, där vi ha »vår Öman» stationerad. Där var ock mycket folk samlat. Det är i allmänhet mycket tacksamt att predika för Lappmarkens befolkning, ty där finns hunger efter Guds ord.

*

En dag gjorde jag tillsammans med br. J. U. Björk i Vilhelmina ett besök i Bäsksele för att ha ett möte och samtidigt hälsa på den gamle skolläraren J. D. Lindbom, en av Förbun-

dets äldsta och bästa vänner i Vilhelmina. Han har i omkring 45 år varit lärare i en lappskola, som underhålles i byn av Svenska Missionssällskapet. Nu var han 85 år, och började känna sig trött. Men nog skulle den gamle med till skolan, där vi hade möte på e. m. Det var intressant för mig som ung att möta denne gamle veteran i Guds församling. Hans minne ville väl svika ibland, när han talade om gamla tider eller om vad som hände i går, men vad han icke hade glömt, det var sin bibel. Att höra den gamles trosfriska ord om den Guds nåd, som gjort honom till ett levande Guds barn, gjorde mitt hjärta gott. Det var första gången den gamle fick besök av någon från vår expedition och vår skola, och han värderade det. Jag är ock glad åt besöket i hans trevna stuga. För fjorton dagar sedan fick han flytta hem, och jag vet, att han ansåg det bättre än att vara i kroppen. Ännu när jag läste den korta notisen om hans död, ljödo i mitt öra hans längtansfulla ord om att snart få flytta hem.

*

Jag lovade ingen sammanhängande skildring av min Lapplandsfärd, endast några korta anteckningar, och jag har hållit mitt löfte. Vare det nog att tillägga, att jag på hemfärden stannade en dag i Lycksele, där vår distriktföreståndare för Västerbottens lappmark, Anders Lindström, bor. Det är ett ståtligt samhälle detta »Lapp-Stockholm», som det kallas, ehuru det väl numera är rätt sällsynt att några lappar komma dit annat tillfälligtvis.

En varm hälsning vill jag sända till alla vänner, jag förvärvade eller ägde förut i Lappmarken! Min resa blev rik på minnen, mycket rikare, än vad denna knappa skildring kunnat angiva.

"Lilla Wu"

O, jag räknar det som ett av mina ljuvligaste minnen från mitt missionsarbete i Kina!

Det var den första söndagen i månaden, den söndag, som våra kristna kalla »ta-li-pai» d. v. s. »den stora söndagen». Den är i deras ögon större än de andra söndagarna därför, att vi alltid på den söndagen fira Herrens heliga nattvard. Det föll på min lott denna gång att leda nattvardsgången. Jag hade på förhand i stillhet berett mig inför Herren genom bön och betraktelse av det Guds ord, jag skulle läsa för tillfället. Detta var ju i och för sig ingenting nytt, ty man känner sig alltid i behov av stilla begrundande, innan man framträder inför hungrande och törstande människohjärtan, och denna heliga vana måste man ständigt öva. Jag kände redan vid första inträdet i det lilla kapellet, där den lilla lärjungaskaran satt, väntande på att få sin andes hunger och törst stillad genom att äta Människosonens kött och dricka hans blod, att Guds Helige Ande var oss mäktigt nära, ja, det kändes, som om den korsfäste Frälsaren varit närvarande i synlig måtto. Det behövdes inga ansträngningar för att bönen skulle brinna. Nej, visst icke. Men det bads ej med buller i rösten, utan bönelågan brann stilla och ljuvligt som ett ljus i ett dragfritt rum. Man behövde ej heller söka efter de ord, man skulle tala, utan kommo de, som om de varit lagda en i munnen, och vi förnummo, att det var en mäktigare personlighet än det mänskliga redskapet, som talade. Mäktigt gripande kommo förmaningens ord, och vi kände oss alla un-

derbart berörda. Höjdpunkten nåddes, när vi sedan mottogo de välsignade heliga gåvorna, som för oss voro Herrens lekamen och blod, men allt var så underbart stilla, inga utbrott av de mäktiga känslosvall, som vi alla förnummo inom oss, utan blott en icke ofta känd gudomlig stillhet, och i samma känsla, som vi möttes och togo del av ordet och de heliga gåvorna, i samma stilla ljuvliga känsla skildes vi åt utan att säga mycket till varandra, liksom hade vi varit rädda för att förlora det ljuvliga, som vi fått.

För mig blev det efteråt ett rannsakande och ett frågande efter orsaken till det, som hade tilldragit sig i den lilla lärjungakretsen denna underbara söndagsmorgon. Hos mig själv fann jag den ej, men strax fram på dagen blev det klart för mig. Dagarna före den s. k. »stora söndagen» hade några av våra kristna elever i seminariet kommit i gräl med varandra, och de hade sagt många stygga ord om varandra för att hämnas de oförrätter, som de menade sig ha lidit. En av lärarinnorna, den nu mera till Gud hemgångna, älskliga »lilla Wu», som hon allmänt kallades, hade bland andra ämnen i skolan också kristendom på sin lott, och som hon själv var en sådan där innerlig Johannessjäl, som alltid ville ha sin plats vid Frälsarens bröst, så tog hon också denna sin kallelse på djupaste allvar. Och hon var en tyst men verksam själasörjare bland eleverna. Det smärtade henne ända till själanöd, att de kristna flickorna varit så stygga mot varandra, och hon greps ännu djupare, då hon såg, att det ej blev någon personlig uppgörelse. Den »stora söndagen» nalkades, då de skulle mötas vid Herrens bord, och hon kunde inte uthärda att se dem där i ett så oförsonligt sinne. Hon hade sin enskilda bönekamp med Gud om saken, och styrkt av denna kamp beslöt hon sig för att söka föra de oförsonliga tillsammans till verklig uppgörelse, innan de skulle framträda till Herrens bord. På lördagskvällen, sedan alla lagt sig och det blivit tyst i hela skolan, gick »lilla Wu» tyst som en ängel in uti flickornas sovrum och besökte var och en av de flickor, som varit stygga. Så gick hon från säng till säng, knäböjande och förmanande dem under bön och tårar att försona sig med varandra. De voro till en början hårda och oböjliga och sköto skulden på varandra, men till sist mjuknade deras hårda hjärtan upp, så att de under tårar bönföllo Gud och varandra om förlåtelse. Så fick »lilla Wu» glädja sig åt att de, innan de somnade, hade allt klart med varandra och med Gud. Först kl. 3 på morgonen gick hon till vila efter att ha vunnit en härlig seger genom Guds kraft.

När jag lyssnat till den syster, som omtalade detta för mig, då, ja då förstod jag, hur saken låg till, och jag sade till mig själv: »Där har jag orsaken till den underbart ljuvliga andestämning, som var så förnimbar, då vi voro samlade omkring Herrens bord i det lilla kapellet i Hwangchow den där »stora söndagens» morgon.

Tyst och troget arbetade »lilla Wu» för sin älskade Frälsare, som hon så mycket liknade, och hastigt togs hon hem till paradiset — allt för tidigt enligt vårt förmenande. Ack, huru mycket tyst själavårdsarbete hade hon icke ännu haft att utföra, om hon fått leva. Må hennes exempel sporra oss till att mera likna vår Frälsare och till mera osjälvisk utgivelse i arbetet att föra kalla och oförsonliga hjärtan till Jesu allt förändrande kärlek. Hon var en hednakristen ung flicka, men hennes föredöme talar även till oss, som ägt kristendomens ljus sedan många generationer tillbaka.

Alfr. L. Fagerholm.

Från S. M. U:s missionsstation i Kina.

II.

Enligt våra stadgar för verksamheten här skall församlingens årsmöte hållas den sista söndagen i mars. Men som påsken i år inföll på den söndagen, beslöto vi att framflytta det till den första söndagen i april. Detta beslut torde förefalla eder något underligt, då missionsvännerna i Sverige ofta förlägga sitt stora möte till påskhögtiden. Men saken var den, att till vårt årsmöte skulle vår predikat Wang i Hsimafan komma jämte medlemmar i därvarande församling. Och om Wang och en del församlingsmedlemmar hade kommit hit till årsmötet och ej varit hemma under påsken, då hade det inte blivit mycket med deras påskfirande i Hsimafan. Det blev nog inte för mycket ändå. De voro emellertid tacksamma därför, att vi flyttade fram vårt årsmöte, så att de bereddes tillfälle att få vara med.

Anna och Sven Fredén, stud. Tsu samt Hanna Berglund.

Fredagen den 1 april började missionsgården bredvid kyrkan fyllas av långväga gäster från Hsimafan, Yehkiawang, Lushenkang m. fl. platser. Det var ett hälsande och bugande som man endast kan få nöjet se i »Mittens rike». Och i mitt arbetsrum var det ibland så fullt av gäster, så att mina stolar räckte inte till för dem. Värst var det vid tedrickningen. Den kunde inte försiggå enligt etikettens alla regler. Men vi ursäktade varandra. Muntert och trevligt var det.

På kvällen samma dag hade vi välkomstmöte för alla våra gäster, som vi berett bostad och anordnat gemensam spisning för. Sedan jag hälsat dem välkomna, talade såväl evangelisten Hu som Wang samt ett par församlingsmedlemmar. Wang talade å gästernas vägnar. Han gjorde sin sak bra. Kineserna äro i regel goda tillfällighetstalare. Somliga av de närvarande hade ej sett mig och min hustru förr ej heller Hanna Berglund. De uttalade sin glädje över att vi kommit samt hoppades, att vi skulle skulle komma att trivas i Kishui och stanna där många år.

Följande dag vidtog årsmötet kl. 10 f. m. Årsredogörelsen för verksamheten vid huvudstationen avgavs av evangelisten Hu. Inga dödsfall hade förekommit, inga uteslutningar. Under året hade 12 personer mottagit det heliga dopet och förenats med församlingen, som nu har 41 medlemmar. Ett par hade erhållit kristlig vigsel, förrättad av evangelisten, då ingen pastor fanns här. I sin rapport berörde Hu, hur det varit för dem, sedan de blivit utan föreståndare. Vi hade hört, att »vår vördade pastor Fredén med fru skulle komma. Och många hade gratulerat oss därför. Men för var söndag, som vi kommo hit till gudstjänst, stod den stora präktiga stationsbyggnaden låst. Förgäves spanade vi mot porten för att se den öppnas av

vår nye pastor». Vid slutet av hans tal, som formades ut till en församlingens välkomsthälsning, reste sig alla närvarande och hälsade oss på nytt välkomna.

Wang lämnade i sin rapport flera interiörer från Hsimafan. Han gav talande exempel på hur djupt vidskepelsen sitter hos kinesen. Han omtalade även, huru han och ett par medlemmar hade fått träda emellan och mäkla, då Hsimafan förlidet år hemsöktes av desertörer, som hotade med plundring och brand, om de ej finge en så stor summa penningar, som de begärde. Wang hade då sammankallat de styrande och förelagt dem ett förslag till underhandling med f. d. soldater och rövare. Förslaget godkändes. Wang och en av församlingens äldste medlemmar fingo fullmakt att uppbära en viss avgift av varje hushåll. Tvenne soldater med påskruvade bajonetter följde med för att se, att allt gick ordentligt till. Wangs underhandling med rövarehorden räddade köpingen från plundring och mordbrand. Hans modiga och rådiga uppträdande hade vunnit åt honom och kapellet hela samhällets erkännande.

Församlingens räkenskaper balanserade på 246 tiao och dess årsinkomst på 174 tiao. Den underhåller verksamheten i Hsimafan så till vida, att den betalar hyran för kapell och predikantbostad samt bestrider alla smärre utgifter dessutom. Den har även hyrt särskild lokal till gossskola och ansvarar för lärarens lön utom 4 tiao per månad, som missionen lämnar till hjälp åt hans lön. Årsinkomsten 174 tiao = kr. 521: —. Vid årsmötet beslöt församlingen att upptaga verksamhet i en köping Tsaikiaho, som ligger utmed vägen till Lotien, dit vi en gång hoppas komma med vår verksamhet. Församlingen ämnar upptaga arbete i Tsaikiaho på samma villkor som i Hsimafan. Jag hoppas, att det skall kunna beviljas en lön till predikanten, som kommer att stationeras där. Vi ha en elev i Kingchow nu, som tar sin examen i nästa månad. Honom hoppas vi få till Tsaikiaho, om Kinakonferensen beviljar det. Han åtnjuter församlingens förtroende. Det kom till synes vid årsmötet.

Söndagen den 3 april var den stora högtidsdagen. Vi voro ej mindre än tre talare på f. m.: Hu, Wang, Fredén. Det var ett möte på timmar tre. På e. m. firades Herrens heliga nattvard, och på kvällen hade vi vittnesbördsmöte. Det blev ett möte, som förtjänade att särskilt refereras. Det talades om svårigheterna att få medlemmarna att besöka mötena, om bästa sätten att föra utomstående inom hörhåll för Guds ord, om församlingstukt och om hur Gud under året hade hulpit än den ene än den andre.

På måndagsmorgonen samlades vi först till en stunds bibelläsning och bön, då åter några avskedsord talades. Därefter spisade vi alla gemensam frukost, tackade varandra, bugade och sade så farväl den ene till den andre, Snart försvann den siste gästen och mötesbesökaren genom stora porten, och det blev lugnt och stilla som förut här på vår missionsgård. Trött var jag men ock mycket tacksam över ett skönt årsmöte. Det hade givit långt mera av välsignelse, än jag på förhand hade vågat hoppas. Herren vare ärad för allt.

Kishui, den 17 maj 1921.

S. M. Fredén.

Ännu finnas några

glödritningsapparater med tillhörande hylsa för sammetspannering att köpa till ett pris av 40 kr. Frakten inberäknad. Rekvireras hos S. M. U:s Expedition, Barnhusgat. 10, *Stockholm.*

På himlastigen.

Av *E. Prentiss.*

(Forts.)

»Jag tänker visst inte lova något sådant», svarade hon skrattande. »Jag tycker om honom och tycker om att tala om honom, och ju mer du hatar och föraktar honom, desto mer kommer jag att älska och beundra honom. Jag önskar bara, att min Lucy vore gammal nog att bli hans hustru, och att han kunde tycka om henne, men det kan han aldrig göra.»

»Tvärtom! Jag tycker, att ett sådant litet dygdemönster just skulle vara i hans smak», utbrast jag.

»Gör inte narr av Lucy», sade moster och skakade på huvudet. »Hon är i alla fall en snäll och rar flicka.»

I alla fall betyder — ty det är mycket lätt att, med tillhjälp av min egen iakttagelseförmåga, och vad moster berättat för mig, beskriva Lucy: Hon är dotter till en man, som dog av en olyckshändelse. Hon föddes i en högst olycklig tidpunkt två dagar efter sin fars död. Från första början fattade hon situationen och gjorde det till en regel att uppföra sig med en värdighet och anständighet, som passade för ett barn, vilket kommit till världen i en så olycklig stund. Hon grät aldrig, stoppade aldrig olovliga saker i munnen, stötte aldrig huvudet eller skaffade sig några skråmor. När hon väl kommit i säng på kvällen, visste man ingenting mer om henne förrän följande morgon, då det var tid på att sköta henne. Om man glömde hennes tillvaro, vilket under sådana förhållanden tämligen ofta inträffade, så bekom det henne ingenting, utan hon växte och frodades lika bra för det. Det är möjligt, att hungerns kval ibland ansatte henne, och ett faktum är, att hon fick tänder och hade mässling och kikhosta. Men dessa obetydliga krusningar på hennes barnalivs yta visade endast ännu tydligare, vilken lugn liten sjö det var. Hon fick sina tänder precis i den ordning, som läkareboken beskriver. Då hon hade mässling, visade sig utslaget just på den dag, då alla ordentliga mässlingar bryta ut, och försvann sedan lika ordentligt. Hennes kikhosta uppförde sig på det mest städade och regelrätta sätt och lämnade henne såsom segervinnare på slagfältet. Då hon började att tulta omkring, utgjorde hon fortfarande sin moders ära och stolthet — ett monument av ren, vit marmor, som visade människosläktet åtminstone ett exempel på fullkomlig barnuppfostran. De mjuka, knubbiga händerna voro alltid underbart rena, klänningen fläckfri och oskrynklad, håret pliktskyldigast slätt och ordentligt. Hon har alltid varit ett mönsterbarn. Aldrig tillkännagav hon sin närvaro genom att slänga igen dörrarna, skräpa ned mattan eller bullersamt rusa utför trappan. Ej heller hade hon någonsin huvudlösa dockor eller sönderrivna böcker. Hennes dockor voro föremål för en lika planmässig uppfostran som hennes egen. De stego upp, de kläddes, de hämtade frisk luft, de gingo till sängs om kvällarna, allt lika regelbundet som ett urverk. Vid den framskridna åldern av åtta år upphörde hon att sysselsätta sig med sådana lapprisaker och började en studiekurs. Sina läxor mottog hon med tyst undergivenhet, som om de varit medikamenter, som skulle intagas ett visst antal gånger om dagen. Ett angenämt avbrott med handarbete bereddes henne, och lik en ny Dorcas blev resultatet en hel massa klädesplagg åt de fattiga. Om du vill, kan du riva ut ditt öga och ge henne, eller för hennes skull hugga av din högra hand, men vänta dig aldrig ett utbrott av förtjusning, som skulle skrynkla din krage. Hon skulle lika gärna vilja strypa sig själv som att rusa på dig och omfamna dig. Om hon har några passioner eller rörelser, så undertrycker hon dem.

När hennes far varit död ett år, gifte hennes moder om sig med en man, som hade en stor barnskara och mycket litet pengar. Lucy hade en svår tid, i synnerhet som hennes styvfader, en häftig och nyckfull man, fattat motvilja för henne.

Det mötte därför inga svårigheter, då moster försökte förmå dem att lämna barnet åt henne. Hon tog henne driven av de ädlaste bevekelsegrunder, och det tycks verkligen, som om hon borde få mera tack därför än som nu är fallet. Hon förklarar emellertid, att hon inte önskar någon annan lön än hoppet, att Gud antager detta bemödande att behaga honom.

Lucy är nu snart 14 år gammal, mycket stor för sin ålder, med blek, genomskinlig hy, ljusblå ögon och tunt gult hår. Det är riktigt uppbyggligt att höra henne tala. Hon är så lillgammal. Men varför skriver jag egentligen allt det här? Jo, för att slippa ifrån mina tankar, vilka äro allt annat än ett trevligt sällskap, och för att uppskjuta besvarandet av en fråga, som ändå måste besvaras, nämligen: Har jag verkligen begått ett misstag, då jag gav doktor Elliott korgen? Skulle jag inte möjligen med tiden kunna lära mig att älska en man, som så hedrat mig?

3 juli. — Här är jag nu igen lyckligt och väl hemma, och det känns mycket ljuvligt att åter få träffa min kära mamma. Jag har berättat för henne om doktor E. Hon säger nästan ingenting varken för eller mot.

10 juli. — Mamma ser, att jag är orolig och nedstämd. »Vad är det, min älskling?» frågade hon i morse. »Har doktor Elliott något att göra med din oro?»

»Åh nej, mamma», svarade jag, »men mitt besök hos moster har rubbat alla mina gamla vanor; det är alltsammans. Jag tror nog i alla fall, att jag skulle känna mig bättre till mods, om jag visste, att doktor Elliot toge saken lätt och hölle på att glömma den.»

»Om du vore alldeles viss på att du aldrig kunde besvara hans kärlek», sade hon, »så gjorde du alldeles rätt uti att genast säga honom det. Men om du hyste några tvivel om saken, så hade det varit bättre att vänta och bedja Gud att leda dig rätt.»

Ja, det hade det nog vari, men *då* hyste jag intet tvivel. På mitt vanliga brådstörta sätt avgjorde jag en av mitt livs viktigaste frågor utan att ge mig tid till besinning och utan att ens uppsända en enda tyst bön, att Gud måtte visa mig, huru jag borde handla. Och nu har jag för alltid stött bort ifrån mig ett hjärta, som uppriktigt älskade mig. Han kommer att gå sin väg och jag min. Han skall aldrig få veta, vad jag först nu själv börjar komma underfund med, nämligen att jag med outsäglig längtan trånar efter hans kärlek.

Jag tänker inte hängiva mig åt en känslosam modfällhet och begråta vad som numera ej kan hjälpas. Ingen mänsklig varelse skulle någonsin kunna förlåta en sådan dårskap som min, men Gud kan det. I min bedrövelse och enslighet flyr jag till honom och finner där den ljuvaste frid, och det är bättre än all jordisk sällhet. Han tillåt mig att i ett överilat ögonblick draga över mig en skugga, som länge kommer att fördystra mitt liv, men han ömmar för mig, och han förlåter mig, och jag har haft många dyrbara ögonblick, då jag uppriktigt och glatt kunde säga: »Herre, när jag haver dig, frågar jag efter himmel och jord intet.»

Jag tvivlar verkligen på att jag, med en så otuktad karaktär som min, skulle kunna göra den man lycklig, som hedrat mig med en så oförtjänt kärlek. Ibland tycker jag, att jag är lika uppbrusande och häftig som någonsin. Jag blir ond på min kära mamma och till och med på Johan, om de motsätta sig mina önskningar. Huru oskicklig är jag ej då att bliva en gudfruktig mans hustru och föreslå hans hus!

Hur kom han att fatta kärlek till mig? Det kan jag rakt inte förestå.

31 augusti. — I dag är det sista dagen av den lyckligaste sommar, jag någonsin upplevat. Om jag blott varit villig att tro andras vittnesbörd, kunde jag för länge sedan varit lika lycklig. Men jag vill på samma gång hava allt vad både Gud och världen hava att erbjuda, och så var det en ständig, smärtsam strid mellan båda. Jag hoppas, att den striden nu är förbi. Med vett och vilja väljer och föredrar jag nu Gud. Under mina bemödanden att behaga honom, har jag funnit en sådan ljuvlig frid, som jag aldrig förr anade. Jag skulle icke vilja byta ut den mot det allra bästa denna världen kan giva. (Forts.)

Att likna Jesus.

Flera av Ungdomsvännens läsare torde ha läst »Skuggan» ur Heidenstams Hans Alienus. Det är en liten vaken och lärorik legend.

Det är i Jerusalem. Jesus och hans lärjungar sitta en afton vid en stockeld. Jesu skugga faller på en mur, som sträcker sig mellan husraderna. Då tar Johannes ett kol och avtecknar Mästarens gestalt på muren, i det han helt tankspridd låter kolet följa skuggans konturer. Jesus och hans vänner lämna platsen, men hans tecknade skugga blir kvar på muren.

Följande morgon observeras kolteckningen av alla, som gå förbi. Ingen vet, vem den skall föreställa, men alla tyckas förstå, att det måste vara en ädel och förnäm man, och alla äro ivriga att finna likhet mellan sig själva och bilden. »Den föreställer en skoflickare, ty han är krokig i ryggen», säger skoflickaren. »Nej, det är en fruktmånglare, ty man kan se, att han ropar: 'Köp granatäpplen! Kom och köp'», svarar fruktsäljaren. En hög medlem av Synedriet går stolt förbi och tänker för sig själv: »Det är en lärd, en tänkare. Det ser man på den höga pannan. Det måste vara jag själv. Någon av trasmännen har tecknat av mig.»

Tyst nalkas en åskådare, vars milda, ödmjuka drag påminna om ett barns. Uppmärksamt betraktar han teckningen och tänker för sig själv: »Vilken ädel panna! Vilken upphöjd ödmjukhet i hela gestalten! Ack, den som vore lik den där bilden! Men varför önska det omöjliga?»

Då han stod där, ödmjuk och tyst, var han så påfallande lik teckningen, att alla veko tillbaka och viskande pekade på honom. Häpen och blyg avlägsnade han sig utan att förstå, varför de sågo efter honom.

Han liknade Jesu skugga utan att veta det. Om han hade vetat det — tillägger författaren — om han stolt över denna visshet övermodigt kastat huvudet tillbaka — då hade likheten varit försvunnen.

»Varen så till sinnes, som Jesus Kristus var, — — — vilken ödmjukade sig själv.» Fil. 2: 5, 8.

För att likna Jesus och därmed förverkliga lärjungaskapets egentliga innebörd fordras för det första, att vi stilla och uppmärksamt betrakta Jesu bild, och för det andra, att vi uppriktigt och innerligt längta att bliva honom lika. Jag tror, att Nya Testamentets enkla och sköna Jesusbild endast är en kolteckning av Jesu skugga, dock tillräckligt hög och ren för att vara vårt oupphinneliga ideal och tillräckligt levande och skön för att väcka vår längtan och kärlek.

Vi likbildas med den, vi älska, och i hungrandet efter rättfärdigheten ligger förutsättningen för rättfärdighetens mättnad. Upphör du att hungra, börjar du att svälta, och i samma stund du självmedvetet och egenrättfärdigt menar dig vara lik Jesus, förlorar du den likhet, du möjligen vunnit.

Ödmjukheten är vår prydnad. Ödmjukheten är ett likhetstecken med Jesus.

Erik Nylander.

Ingångna i vilan.

Märta Hedberg, dotter till konditor M. Hedberg och hans maka, Flen, har kallats hem till Gud. Efter en kort tids svårartad sjukdom avled hon lugnt och stilla i sitt hem den 29 juli i en ålder av 20 år. Född och uppfostrad i ett troenede hem var hon aldrig ute i synden, utan fruktade Gud från barndomen. Hon tillhörde Betaniakyrkans kr. udfg samt sångkören och musikföreningen. Genom sitt öppna och glada väsen var hon som en solstråle, som spred ljus och värme omkring sig var hon gick fram. Sorgen och saknaden är därför stor i hemmet och vänkretsen. Själv var Märta nöjd och lycklig med Guds handlingssätt och vittnade om honom på sitt sjuk- och dödsbädd.

läger. Med jubel gick hon att möta Jesus och uppmanade de sina att ej sörja; de skulle ju snart komma efter. Vile hon i frid!

Ett sorgebud, som spred förstämning i våra hjärtan, var budskapet om vår avhållna syster *Emma Käpplins* hastiga död. Hon har i många år varit vaktmästarinna i Käpplinge missionshus, och som sådan varit oss till mycken glädje. I söndagsskolan verkade hon med nit och trohet och tjänade med glädje, varhelst tillfälle yppade sig. Hennes soliga blick och stilla ödmjuka vandel samt hennes om varm gudsfruktan och kärlek vittnande umgänge gjorde henne avhållen av alla. Nu har hon gått att mottaga den trogne tjänarens lön, och det känns, som om Käpplinge ungdomsförening blivit fattigare genom hennes hemgång. Hennes ljusa minne lever och manar oss till efterföljd.

Folke Andreasson, medlem av Flundrevalla kr. udfg och missionsförening, fick efter endast ett par dagars sjukdom hembud den 23 juli.

Andreasson, som vid sin död var 19 år gammal, var en verksam medlem i såväl söndagsskolan som sångföreningen. Sorgen och saknaden efter honom är stor. Frid över vår unge broders ljusa minne!

Från arbetsfältet.

Slöjdkursen i Sandviken. S. M. U:s slöjdkurs för juniorledare, som hållits i Sandviken under förra hälften av augusti månad, har stått under god pedagogisk ledning av folkskoll. Teofil Jonsson från Olofstorp. På sitt lugna och klara språk har han fört oss in i de mysterier, som höra till träsnidning, glödritning, lövsågning och sammetspannering samt sedan omsatt sina ord i praktik till föredöme för oss. Kursen har besökts av omkring 25 främlingar, varjämte 15 à 20 av Sandvikens juniorer deltagit.

Första kvällen hade juniorföreningen på platsen anordnat ett enskilt välkomstsamkväm för de främmande gästerna. De övriga kvällarna ha upptagits dels av offentliga möten, då kursens deltagare medverkat, dels ock av sammankomster av mera enskild karaktär.

Den sista dagen hade utställning anordnats, då allmänheten blev i tillfälle att bese, vad som åstadkommits under kursen.

Som avslutning på kursen hölls ett offentligt avskedsmöte, då kursdeltagarna och ledarna, representanter för församlingen och juniorföreningen samt för Gästriklands Kr. U. F:s juniorkommitté höllo korta anföranden. Det alltigenom uppbyggliga mötet avslöts av pastor Wallenborg.

Följande dag hade kursdeltagarna genom tillmötesgående från bruksstyrelsens sida tillfälle att bese anläggningarna vid Sandvikens järnverk.

Väsby kristna ungdomsförening firade sönd. den 14 aug. 15-årsminnet av sitt bildande i samband med det sedvanliga ungdoms- och musikmötet.

Sedan de unga från Knifsta, Lunda, Lagga, Skepptuna, Frösunda, Markims, Skånella och Orkesta socknar hade samlats på söndagsmorgonen, inbjödos de till ett välförsett kaffebord.

Kl. 11 f. m. öppnades mötet med hälsningstal av pastor Vilh. Ericsson, Väsby. Sedan följde ett varmhjärtat tal till ungdomen av K. J. Eriksson, Sundbyberg. Minnestal över de förflutna 15 åren hölls av pastor F. A. Björk, Hagalund, som var föreningens första ordförande.

Mellan föredragen utfördes god sång av ett 50-tal sångare och musikanter från Lindholmens, Vallentuna och Väsby sångföreningar under H. V. Brunsells, Väsby, ledning.

Under middagsrasten var gemensam middagsspisning anordnad.

På eftermiddagen hölls konsert, vilken inleddes med bön. Programmet bjöd på rik omväxling. Det upptog sång av blandad kör, strängmusik och tal av Dir. B. Mellvig, Stockholm, och K. J. Eriksson, Sundbyberg. Som solister tjänade H. W. Ericsson, Väsby, och fru Lundberg, Lindholmen.

Efter en kafferast kom dagens sista möte med korta tal av F. A. Björck och W. Ericsson, varjämte Allianskören sjöng.

Mötet, som var synnerligen talrikt besökt, gynnades av ett härligt väder och lämnade en god andlig behållning.